

бы могла, най добръ да моли Рушимира за датъ освободи.«

»На туй азъ немисля, рече Милорадъ. ты нѣмашъ нито понятіе, какъ той менѣ мрази.«

»Нѣ азъ мисля, рече пакъ Ружица, когато Рушимиръ чуе, да е твоята дъщеря съ Божіята помощъ на сына му жавота избавила; то въистина нѣма да тж оставида умрешъ въ туй заточеніе. Когато азъ предъ него клекна и го замоля, надѣвамъ ся какъ моята молба ще бѣде съслушена и приѣта!«

Нѣ господжата доволно бѣше чула; за това тутакси отиде въ стаята си.—На другия день повика тя Ружица при себѣ си, и яхъ посрещна още по любезно нежели по напредъ. »Азъ знамъ, рече тя, какъ ти на Милорада, който е въ нашыѣтъ дворъ зароблѣнъ, голѣмо съжаленіе показвашъ, и на него много добро правишъ. Туй ми ся твърдѣ хареева, и азъ тж заради туй похвалявамъ. Нѣ ты, добро мое дѣте, нѣмашъ нито самичка нищо; заради това, отъ сега каквото ти трѣба, отъ менѣ ще носишъ.

Между тья господжа Елена, всякій день чакаше мъжа си. Нѣ послѣ кратко време доде племичъ Рушимиръ съ войската си въ Кленоградъ, като влѣзе въ дворѣтъ си скочи отъ коня, поздрави съпругата и дѣцата си и съ голѣма радость влѣзе въ къщи. Послѣ малко време, господжата му приказа сичко каквото ся случило съ сына му Миливоя; какъ е падналъ въ кладенецѣтъ,